

UZASADNIENIE

Pozwem z 06 września 2012 r. skierowanym przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S. powód M. M. wniósł o sprostowanie świadectwa pracy wydanego w dniu 01 sierpnia 2012 roku poprzez zastąpienie artykułu 52 § 1 na artykuł 30 § 1 pkt 4. W uzasadnieniu podniósł, że brak było merytorycznych podstaw do zastosowania tego artykułu do powoda (pozew – k. 2-3).

Pozwany w odpowiedzi na pozew z dnia 31 października 2012 r. wniósł o oddalenie powództwa w całości, dopuszczenie dowodów powołanych w treści pisma oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu łącznie z kosztami zastępstwa prawnego według norm przepisanych (odpowiedź na pozew – k. 26-27).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. M. został zatrudniony u pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na podstawie umowy o pracę na okres próbny od 30 marca 2012 r. do 30 czerwca 2012 r., na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego na trasach międzynarodowych w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 1 500 zł miesięcznie. W świadectwie pracy w punkcie 1 wskazano, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z dniem 16 czerwca 2012 r., w punkcie 3. zawarto informację, że stosunek pracy ustał w wyniku art. 52 § 1 pkt 1 Kodeksu Pracy. Z notatki służbowej, znajdującej się w aktach pracownika sporządzonej w dniu 4 czerwca 2012 roku, wynika, że powód po przyjeździe do Niemiec celem przekazania samochodu stwarzał liczne problemy drugiemu kierowcy Z. S., nie chciał wydać mu pojazdu ani podpisać protokołu jego przekazania. W wyniku takiego działania powoda, jego pracodawca, pozwany spółka (...) S.A. straciła zlecenie transportowe, a tym samym poniosła stratę.

Wobec takiego zachowania powoda, pozwany pismem z 6 czerwca 2012 r. rozwiązał z nim stosunek pracy bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych tj. na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Przesyłka z oświadczeniem pracodawcy została nadana do powoda przesyłką kurierską Poczty Polskiej 6 czerwca 2012 r., lecz wróciła do nadawcy po powtórny awizo niepodjęta w terminie. Jak wskazano w wypowiedzeniu naruszenie obowiązków polegało na niewykonaniu polecenia służbowego – przekazania protokolarnie samochodu z ładunkiem zmiennikowi, co naraziło firmę na straty finansowe.

Po otrzymaniu świadectwa pracy w sierpniu 2012 r., pismem z 4 sierpnia 2012 r. wezwał on spółkę (...) S.A. o sprostowanie świadectwa pracy poprzez zmianę trybu rozwiązania umowy o pracę z art. 52 § 1 na art. 30 § 1 pkt 4 k.p. Wobec braku odpowiedzi pracodawcy 6 września 2012 roku powód wniósł pozew o sprostowanie świadectwa pracy w punkcie, dotyczącym ustania stosunku pracy do tutejszego Sądu.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, w tym akt osobowych powoda, których prawdziwość nie była przez strony kwestionowana i Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na oddalenie w całości.

Zgodnie z art. 97 § 2¹ k.p. pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. Jeżeli pracownik uważa, że zamieszczone w świadectwie pracy informacje nie są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, ma prawo zażądać jego sprostowania. Przedmiotem sprostowania nie może być jednak żądanie zmiany trybu rozwiązania stosunku pracy z pracownikiem. Jeżeli świadectwo pracy stwierdza określony tryb rozwiązania stosunku pracy, a pracownik nie zakwestionował tego w terminie i w sposób przewidziany przepisami Kodeksu pracy, to – zdaniem Sądu – nie może skutecznie wnosić o sprostowanie świadectwa pracy w tym zakresie, podważając w toku postępowania o sprostowanie świadectwa pracy zgodność z prawem tryb i sposób rozwiązania umowy o pracę. Przepis art. 97 § 2¹ k.p. ma bowiem zastosowanie do sytuacji, gdy zostało wydane świadectwo pracy o niewłaściwej, wadliwej treści, natomiast w związku z nieuzasadnionym lub niezgodnym z prawem

rozwiązaniem stosunku pracy Ustawa przewiduje odrębne roszczenia i tryb ich dochodzenia, w tym prawo odwołania do sądu pracy od niezgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia (art. 56 k.p.) i tylko w tym trybie może być zakwestionowany sposób rozwiązania stosunku pracy, a przy tym badane okoliczności rozwiązania stosunku pracy pomiędzy stronami pod kątem ich zasadności i zgodności z prawem. W sytuacji, gdy pracodawca podał w świadectwie pracy rzeczywisty sposób ustania stosunku pracy, to dokument ten nie jest wadliwy pod względem treści. W konsekwencji takie świadectwo pracy, nie podlega sprostowaniu w trybie powołanego przepisu art. 97 § 2¹ k.p.

Sąd, orzekając w niniejszej sprawie podziela zawarte w powołanej przez pozwanego uchwale stanowisko Sądu Najwyższego – Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z dnia 4 listopada 2009 r. I PZP 4/09, z której wynika, że „Pracownik nie może skutecznie dochodzić sprostowania świadectwa pracy w części dotyczącej stwierdzenia, że stosunek pracy został rozwiązany przez pracodawcę bez wypowiedzenia z winy pracownika, kwestionując zgodność z prawem tego rozwiązania, bez wystąpienia z powództwem o roszczenia z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy na podstawie art. 56 k.p.”

W przedmiotowej sprawie, w celu zmiany zapisu świadectwa pracy w punkcie, dotyczącym sposobu rozwiązania stosunku pracy, pracownikowi przysługiwało prawo wniesienia pozwu do właściwego Sądu Pracy i żądania w nim przywrócenia do pracy lub odszkodowania, w ciągu 14 dni od dnia złożenia mu lub doręczenia pisemnego oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 264 § 2 k.p. wówczas istniałaby możliwość dokonania żądanej przez powoda zmiany w trybie art. 97 § 3 k.p.

Z powyższych względów powództwo zasługiwało na oddalenie, dlatego orzeczono, jak w punkcie I. wyroku.

O kosztach procesu, Sąd orzekł zgodnie z przepisem art. 98 § 1 i 3 k.p.c., statuującym zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania i obciążył nimi w całości stronę powodową. Zasadzając koszty procesu Sąd miał na uwadze wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, Sąd kierował się przy tym dyspozycją § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz.1349 ze zm.), ponieważ pozwany był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym.